I sag 87/78

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Finanzgericht Hamburg (IV. afdeling) er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

FIRMA WELDING & CO., Hamburg

og

HAUPTZOLLAMT HAMBURG-WALTERSHOF,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden og fortolkningen af artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i Kommissionens forordning nr. 837/68 af 28. juni 1968 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende importafgifter for sukker (EFT 1968 (I), s. 213; org.ref. JO L 151, 1968, s. 42) som ændret ved Kommissionens forordning nr. 878/69 af 12. maj 1969 (EFT 1969 (I), s. 203; org.ref. JO L 114, 1969, s. 9),

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden Mackenzie Stuart, dommerne M. Sørensen og A. Touffait,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de indlæg, der er afgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

Den 12. oktober 1976 lod firmaet Welding, Hamburg, sagsøger i hovedsagen, visse mængder maltrin 10 og maltrin 20 tolddeklarere til fri omsætning ved toldkontoret i Hamburg. Toldmyndighederne henførte denne vare under »andet sukker«, henhørende under position 17.02 D »sukker, sirup og andre sukkeropløsninger, ikke andetsteds tariferet« i den fælles toldtarif, og udstedte efter udtagelse af en prøve foreløbige meddelelser om importafgift og monetær udligning. Efter sagkyndig undersøgelse og ændring af den oprindelige afgørelse

lagde toldmyndighederne ved senere afgørelser af 4. februar, 10. marts og 27. oktober 1977 til grund, at maltrin 10 havde et saccharoseindhold på 94,7 % og maltrin 20 et saccharoseindhold på 95,6 % og fastsatte en hertil svarende importafgift. Toldmyndighederne angav artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 837/68 som hjemmel herfor.

Stykke 2, som ændret ved forordning nr. 878/69, har følgende ordlyd:

»Det i stk. 1 nævnte indhold af saccharose, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker, bestemmes efter Lane og Eynonmetoden (kobberreduktionsmetoden) på grundlag af den efter Clerget-Herzfeld inverterede opløsning. Det efter denne metode konstaterede samlede sukkerindhold omregnes til saccharose ved multiplikation med koefficienten 0,95.

Uanset foregående afsnit bestemmes dog indholdet af saccharose, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker, for så vidt angår de varer, der indeholder under 85 procent saccharose og som saccharose beregnet invertsukker, ved konstatering af tørstofindholdet. Tørstofindholdet bestemmes på grundlag af styrken af den i vægtforholdet 1 : 1 fortyndede opløsning; for så vidt angår produkter i fast form bestemmes tørstofindholdet dog ved tørring. Tørstofindholdet beregnes som saccharose ved multiplikation ved koefficienten 1.«

Efter at have indgivet en resultatløs administrativ klage anlagde firmaet Welding sag ved Finanzgericht Hamburg den 1. november 1977. Firmaet har gjort gældende, at fastsættelsen af importafgifterne efter et saccharoseindhold på 94,7 % og 95,6 % fører til et meningsløst resultat. Hvis den toldtekniske prøve- og læreanstalts resultater og toldkontrollens angivelser, gående ud på et dextroseindhold på 11,6 % eller 18,2 %, lægges til grund, vil hele den importerede vares indhold i praksis blive underkastet den for sukker gældende importafgift og monetære udligning, selv om varen for mere end 80 % vedkommende består af dekstrin, nedbrudt stivelse, som, da det ikke er sukker, henhører under position 35.05 »Dekstrin og dekstrinlim; opløselig stivelse og brændt stivelse; stivelsesklister«). Hvis den i maltrin 10 og maltrin 20 indeholdte maltose med et saccharoseindhold på mere end 85 % importeres adskilt fra en dekstrin, der er så ren som muligt, er maltosen kun undergivet importafgift og monetær udligning for den faktisk konstaterede eller beregnede saccharose, mens dekstrin er fritaget for disse afgifter. Lane og Eynonmetoden, som foreskrives i artikel 7, stk. 2, første afsnit, i forordning (EØF) nr. 837/68 til bestemmelse af saccharoseindholdet, egner sig ikke for varer med et indhold af dekstroseækvivalenter på under 30 %. For disse varer findes der andre metoder, der giver nøjagtige resultater.

Firmaet Welding har derfor anmodet Finanzgericht om at »fastsætte afgiften og det monetære udligningsbeløb efter det faktiske saccharoseindhold, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker i henhold til artikel 7, stk. 2, første afsnit i forordning (EØF) nr. 837/68«.

Ifølge firmaet Welding er artikel 7, stk. 2, andet afsnit i forordning nr. 837/68 blevet anvendt forkert, da det ikke må glemmes, at denne bestemmelse kun er en speciel anvendelse af første afsnit, som baserer beregningen af importafgiften på det samlede sukkerindhold omregnet til saccharose; »tørstofindholdet«, som nævnes i andet afsnit, kan logisk set kun være »saccharoseindholdet i tørstoffet« idet man ellers vil komme til det meningsløse resultat, at produkter med et lavere saccharoseindhold — under 85 % — underkastes en højere afgift end produkter med et højere saccharoseindhold — over 85 %.

I øvrigt har firmaet Welding anfægtet Kommissionens ret til at tage udgangspunkt i tørstoffet, da Rådets forordning

nr. 3330/74 af 19. december 1974 (EFT L 359 af 31. 12. 1974, s. 1) om den fælles markedsordning for sukker udelukkende lægger saccharoseindholdet til grund som et kriterium, der skal tages i betragtning med henblik på importafgiften for hvidt sukker.

Endelig mente firmaet Welding, at koefficienten 0,95, som anvendes ved beregningen i henhold til første afsnit, bør indføres i andet afsnit for også dér at undgå, at der lægges højere afgift på en vare med et lavere sukkerindhold.

Af alle disse grunde krævede firmaet Welding, at indholdet af saccharose i firmaets importerede maltrin beregnes på grundlag af kriterierne i første afsnit — ikke andet afsnit — i artikel 7, stk. 2 i forordning nr. 837/68.

Hauptzollamt krævede søgsmålet afvist under påberåbelse af den efter Hauptzollamt's mening klare bestemmelse i artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 837/68 som ændret ved forordning nr. 878/69.

Finanzgericht Hamburg har udsat sagen ved kendelse af 15. marts 1978. De »tvivlsspørgsmål«, som har ført denne ret til at forelægge sagen kan i henhold til kendelsens grunde sammenfattes således:

1. Ifølge Rådets forordning nr. 3330/74 (tidligere artikel 14, stk. 5, i forordning nr. 1009/67) består der en fælles markedsordning for sukker, hvilket indebærer opkrævning af en importafgift, som skal beregnes (artikel 15, stk. 5) som et fast beløb enten på grundlag af saccharoseindholdet eller indholdet af andet sukker omsat til saccharose i den pågældende vare, samt af importafgiften for hvidt sukker. Artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 837/68, fastsætter metoden for bestemmelse af indholdet af saccharose, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker. Som undtagelse herfra tillader denne bestemmelses andet afsnit, at indholdet af saccharose, for så vidt angår de varer, der indeholder under 85 % saccharose, bestemmes ved konstatering af tørstofindholdet, for hvilket den fastsætter beregningsmåde. Tørstofindholdet beregnes som saccharose ved multiplikation med koefficienten 1.

2. Selv om de beføjelser, som Rådet tildeler Kommissionen, principielt skal fortolkes vidt (dom af 30. 10. 1975 i sag 23/75, Sml. s 1279), kan man rejse det spørgsmål, om artikel 15, stk. 5, i forordning nr. 3330/74 — en bemyndigelsesnorm, som hjemler Kommissionen beføjelse — tillader, at man for et produkt, der henhører under den pågældende fælles markedsordning, fraviger en beregning af importafgiften på grundlag af saccharoseindholdet og importafgiften for hvidt sukker; men artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 837/68 inkluderer også i importafgiften for sukker »andre end de bestanddele i produktet, som nævnes« i bemyndigelsesnormen, f.eks. dekstrin henhørende under position 35.05.

3. Der består mulighed for krænkelse af lighedsprincippet og dermed for forskelsbehandling i den i EØF-traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit, forudsatte betydning, da indførelsen af dekstrin og maltose hver for sig belægges med lavere afgift end indførelsen af en blanding af disse to produkter.

4. Der kan ligeledes rejses tvivl om gyldigheden af artikel 7, stk. 2, andet afsnit, da den undtagelse, som denne bestemmelse gør fra første afsnit, ikke er begrundet (dom af 4. 7. 1963 i sag 24/62, Sml. 1954-1964, s. 407).

5. Såfremt bestemmelsen er ugyldig, opstår spørgsmålet om, hvem der kan fastlægge metoderne til bestemmelse af en vares saccharoseindhold, Kommissionen eller de nationale myndigheder.

Med denne begrundelse har Finanzgericht Hamburg forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

1. »Er artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 837/68 af 28. juni 1968 som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 878/69 af 12. maj 1969 ugyldig, fordi indholdet af saccharose, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker, for så vidt angår de varer, der indeholder under 85 % saccharose, og som saccharose beregnet invertsukker, bestemmes ved konstatering af tørstofindholdet under fravigelse af artikel 7, stk. 2, første afsnit, i forordning (EØF) nr. 837/68 under hensyn til det faktiske indhold af saccharose, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker?
2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

   Er de nationale myndigheder ved beregningen af afgiften og den monetære udligning i tilfælde, der falder ind under artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning (EØF) nr. 837/68, berettiget til at lægge det efter andre undersøgelsesmetoder end foreskrevet i artikel 7, stk. 2, første afsnit, konstaterede faktiske indhold af saccharose, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker, til grund, eller tilkommer det fællesskabslovgiver at regulere undersøgelsesmetoden for de af artikel 7, stk. 2, andet afsnit, omfattede tilfælde?«

Kendelsen fra Finanzgericht Hamburg blev registreret på Domstolens justitskontor den 29. marts 1978.

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af Bourgeois som befuldmægtiget, bistået af Sack, og firmaet Welding, sagsøger i hovedsagen, repræsenteret af Von Rosen, har indgivet indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for Domstolen.

På grundlag af den refererende dommers rapport, og efter at have hørt generaladvokaten, har Domstolen ved kendelse af 12. juli 1978 henvist sagen til anden afdeling.

II — Sammenfatning af de skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for Domstolen

EF-Kommissionen gennemgår først hovedsagens faktiske omstændigheder. Den foretager dernæst en retlig undersøgelse af de problemer, de stillede spørgsmål rejser.

Den anfører indledningsvis, at den anfægtede bestemmelse nu har været gældende i næsten ti år og først er blevet vedtaget efter nøje undersøgelse og konsultation af en sagkyndig, hvis erklæring Kommissionen fremlægger.

Vedrørende det første præjudicielle spørgsmål bestræber Kommissionen sig på at forsvare selve beregningsmetoden for importafgiften og dernæst at imødegå de i forelæggelseskendelsen anførte øvrige begrundelser for den omtvistede bestemmelses ugyldighed.

Den gennemgår først problemets faktiske forudsætninger. Maltose er en sukkerart, der henhører under position 17.02 D i den fælles toldtarif; dekstrin, nedbrudt stivelse, henhører under position 35.05, men bestemmelse nr. 2 til kapitel 35 foreskriver, at som dekstrin betragtes produkter fremstillet ved nedbrydning af stivelse, med indhold af reducerende sukkerarter (sukkerarter, som reducerer kobbersalte i en alkalisk opløsning fra en højere til en lavere oxyderingsgrad — glucose, fructose, maltose, galactose, lactose etc. — og som kan påvises på denne måde) beregnet som dekstrose (kemisk ren glucose) på 10 % eller mindre af tørstoffet. Malt-dekstrin med et større indhold af reducerende sukkerarter henhører under position 17.02.

De indførte varer, »maltrin 10« og »maltrin 20« udviste et indhold af maltose, en reducerende sukkerart, på

henholdsvis 11,6 % og 18,2 %. Dekstroseækvivalenten er altså højere end den i bestemmelse nr. 2 til den fælles toldtarifs kapitel 35 satte grænse på 10 %. Det betyder, at hele varen skal henføres under position 17.02 D i den fælles toldtarif og følgelig behandles som sukker.

Beregningen af importafgiften for sukker foretages efter de metoder, der er fastlagt i artikel 15, stk. 5, i forordning nr. 3330/74 og artikel 7 i forordning nr. 837/68. Udgangspunktet er beregningen af en vares saccharoseindhold, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker, som multipliceres med importafgiftens basisbeløb (artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 837/68). Det er dog ikke muligt på analyseteknikkens nurværende stadium at beregne saccharoseindholdet efter en ensartet metode for alle sukkerarter. Kommissionen var derfor ved vedtagelsen af forordning nr. 837/68 nødsaget til, alt efter varens sammensætning, at fastsætte forskellige metoder til bestemmelse af det samlede sukkerindhold. Efter længere drøftelser med repræsentanter for videnskaben viste det sig, at den sålkaldte Lane og Eynonmetode, hvorved sukker inverteres i en opløsning, må ânses som den pålideligste for de fleste varer. Den fastsættes i artikel 7, stk. 2, første afsnit, i forordning nr. 837/68 som en principielt anvendelig metode til beregning af det samlede sukkerindhold. Som andre kendte analysemetoder svigter den dog ved bestemte — dog i international samhandel sjældent forekommende — sammensætninger, især af simple sukkerarter som f.eks. glucose, fructose, hexoser og pentoser. Da der ikke findes nogen nøjagtigere metode for disse produkter, lægger artikel 7, stk. 2, andet afsnit, tørstofindholdet til grund for disse varers vedkommende.

Der har ikke været vanskeligheder forbundet med anvendelsen af denne objektive metode. I det foreliggende tilfælde har det indførte maltrins sammensætning kun kunnet føre til anvendelse af artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 837/68. Den omstændighed, at indførsel af maltose og dekstrin hver for sig — og ikke blandet — pålægges en mindre afgift, følger ikke af den omtvistede bestemmelse, men fremgår af afgrænsningen af dekstrin i selve den fælles toldtarif. Tilfælde af denne art er uundgåelige, da enhver tarifering nødvendigvis indebærer afgrænsninger.

Det står herefter tilbage at undersøge, om anvendelse af forskellige koefficienter på saccharoseindholdet fører til forskelsbehandling. Koefficienten 0,95, som skal anvendes ifølge artikel 7, stk. 2, første afsnit, er berettiget ved den inversion af sukkeret, som forhøjer det oprindelige saccharoseindhold med ca. 5 %, og som opstår ved anvendelsen af Lane og Eynonmetoden, som anbefales for det i første afsnit nævnte tilfælde; koefficienten fører indholdet tilbage til dets udgangsværdi. Den i andet afsnit anbefalede metode medfører derimod ingen overvurdering af indholdet, som må udlignes; i dette tilfælde er det altså normalt at anvende koefficienten 1.

Kommissionen gennemgår derefter de øvrige ugyldighedsgrunde, der er anført i kendelsen fra Finanzgericht.

Begrundelsespligten angår ikke nødvendigvis detaljerne i hver enkelt bestemmelse i en omfangsrig forordning (dom af 13. 3. 1968 i sag 5/67, Sml. 1965-1968, s. 469, og dom af 10. 6. 1973 i sag 80/72, Sml. 1973, s. 652). Større krav ville føre til en oppustning af fællesskabsretsakterne såvel som til ægte kommentarer eller videnskabelige redegørelser. Det kan derfor ikke kritiseres, at forordning nr. 837/68 i sin begrundelse blot henviser til, at det for at undgå fordrejninger af konkurrencen er nødvendigt at foreskrive den metode, efter hvilken indholdet af saccharose kan bestemmes.

Artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 837/68, som ændret ved forordning nr. 878/69, afviger desuden ikke fra artikel 15, stk. 5, i grundforordningen nr. 3330/74. Allerede ordlyden af sidstnævnte bestemmelse (især udtrykket »på

grundlag af saccharoseindholdet«) beviser, at Rådet ikke har haft til hensigt præcist at fastsætte indholdet af saccharose eller andet sukker omsat til saccharose, men tillader, at andre kriterier tages i betragtning, således at saccharoseindholdet forbliver det væsentlige element ved beregningen af importafgiften. I praksis svarer tørstoffet desuden næsten nøjagtigt til det samlede sukkerindhold.

Herefter er det ifølge Kommissionen overflødigt at undersøge det andet præjudicielle spørgsmål.

Kommissionen foreslår endelig, at de af Finanzgericht Hamburg forelagte spørgsmål besvares således:

»Gennemgangen af de forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 837/68 af 28. juni 1968.«

Sagsøgerne i hovedsagen har fremlagt en kopi af det skriftlige indlæg, de har indgivet til Finanzgericht, samt teknisk dokumentation vedrørende Somogyimetoden til beregning af sukkerindholdet i maltoser og kornbestanddele.

De tilføjer, at artikel 7, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 837/68 kun giver en forklaring, henholdsvis er beregningsgrundlag for den i stk. 1 nævnte beregning af importafgiften. Stk. 2, andet afsnit, fastsætter kun en anden beregningsmåde for saccharoseindholdet (herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker) end den i første afsnit nævnte. Det i første punktum i andet afsnit nævnte begreb »tørstofindhold« må — systematisk set — læses som »tørstofindhold af saccharose, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker«. Det vil sige (hvilket også er i overensstemmelse med denne forordning og forordning (EØF) nr. 3330/74), at kun det i tørstoffet konstaterede saccharoseindhold, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker, er pålagt importafgift for sukker.

III — Mundtlige forhandlinger

Firmaet Welding og EF-Kommissionen har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Domstolen i retsmødet den 21. september 1978.

Firmaet *Weldings* advokat har gjort nærmere rede for de tekniske forklaringer i sit skriftlige indlæg og har fremhævet, at tørstoffet for en stor dels vedkommende ikke består af sukker og understreget uegnetheden af den af Kommissionen foreskrevne undersøgelses- og analysemetode, idet denne metode er blevet afprøvet af en sagkyndig på et tidspunkt, hvor de omtvistede varer endnu ikke var omfattet af markedsordningen for sukker. Kommissionen og dens sagkyndige har bestræbt sig på at undgå ekstra arbejde for toldmyndighederne; dette forklarer indførelsen af en standardsmetode, som i fremtiden må erstattes af en mere moderne og nøjagtig metode. Firmaet Weldings advokat har ved hjælp af eksempler forsøgt at påvise den gældende ordnings urimelighed, idet den både er urigtig og egnet til, alt efter den enkelte toldmyndigheds fortolkning, at fremkalde forstyrrelser på markedet.

Kommissionen har opretholdt det standpunkt, den skriftligt har givet udtryk for. Den har forsøgt at imødegå de anbringender, sagsøger i hovedsagen støtter på varens kemiske sammensætning. Den har fremhævet, at enkelthederne ved denne sammensætning kun har ringe indflydelse på den retlige løsning af problemet, som må løses ved at anvende den fælles toldtarif på en vare, der tariferes som sukker.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 26. oktober 1978.

Præmisser

1 Ved kendelse af 15. marts 1978, indgået til Domstolen den 29. marts 1978, har Finanzgericht Hamburg i henhold til EØF-traktatens artikel 177 anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 837/68 af 28. juni 1968, om gennemførelsesbestemmelser vedrørende importafgifter for sukker (EFT 1969 (I), s. 203; org.ref. JO L 114, 1969, s. 9).

2 Dette spørgsmål er rejst under en mellem Hauptzollamt Hamburg-Waltershof og firmaet Welding verserende retssag om, hvorledes det som saccharose beregnede tørstofindhold i maltrin 10 og maltrin 20 skal beregnes, hvilket er afgørende for størrelsen af den importafgift, der skal betales ved fortoldningen af disse importerede varer.

3 Sagsøgte har ved beregningen af importafgiftens størrelse anvendt den metode, der er foreskrevet i artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 837/68 — som ændret ved forordning nr. 878/69 — hvorefter indholdet af saccharose, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker, for så vidt angår produkter, der indeholder under 85 % saccharose, og som saccharose beregnet invertsukker, bestemmes ved konstatering af tørstofindholdet, som atter bestemmes på grundlag af styrken af den i vægtforholdet 1 : 1 fortyndede opløsning, idet tørstofindholdet for så vidt angår produkter i fast form dog beregnes som saccharose ved multiplikation med koefficienten 1.

4 Den nationale ret nærer tvivl om gyldigheden af denne metode til bestemmelse af de faktorer, der er relevante for beregningen af importafgiften, som for sukker afhænger af en vares indhold af andre bestanddele end omhandlet i bemyndigelsesnormen i artikel 14, stk. 5, i Rådets forordning nr. 1009/67/EØF af 18. december 1967, om den fælles markedsordning for sukker (EFT 1967, s. 281; org.ref. JO 1967, 308, s. 1) som ændret ved artikel 15, stk. 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 3330/74 af 19. december 1974 (EFT L 359, 1974, s. 1) idet importafgiften ifølge bemyndigelsen, alt efter omstændighederne, beregnes som et fast beløb på grundlag af den pågældende vares saccharoseindhold eller indhold af andet som saccharose beregnet sukker;

heraf udleder retten, at Kommissionen, der ifølge EØF-traktatens artikel 155 kun kan udøve de beføjelser, som Rådet tildeler den med henblik på gennemførelse af de af dette udfærdigede forskrifter, muligvis har overskredet sine

beføjelser og erstattet den af Rådet entydigt fastsatte fremgangsmåde til beregning af importafgiften med sin egen;

den nationale ret bemærker desuden, at opkrævning af en sukkerafgift for en vare, der overvejende består af et produkt; der ikke er underkastet denne afgift, kan indebære en krænkelse af lighedsgrundsætningen og dermed en forskelsbehandling i den i EØF-traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit, forudsatte betydning;

endelig udtrykker den nationale ret tvivl om gyldigheden af artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 837/68, fordi undtagelsen fra ordningen efter det første afsnit ikke er begrundet;

retten har derfor forelagt følgende spørgsmål:

»Er artikel 7, stk. 2, andet afsnit i Kommissionens forordning (EØF) nr. 837/68 af 28. juni 1968, som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 878/69 af 12. maj 1969 ugyldig, fordi indholdet af saccharose, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker, for så vidt angår de varer, der indeholder under 85 % saccharose og som saccharose beregnet invertsukker, bestemmes ved konstatering af tørstofindholdet under fravigelse af artikel 7, stk. 2, første afsnit, i forordning (EØF) nr. 837/68, uden hensyn til det faktiske indhold af saccharose, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker?«

5 Ifølge affattelsen af de gældende retsforskrifter henhører produkter som »maltrin 10« og »maltrin 20« — idet deres indhold af den reducerende sukkerart maltose overstiger 10 % — efter bestemmelse nr. 2, stk. 2, til kapitel 35, i den fælles toldtarif under position 17.02 og ikke position 35.05, som omfatter produkter med indhold af reducerende sukkerarter på 10 % og derunder;

derfor skal »maltrin 10« og »maltrin 20« behandles som sukker, og i overensstemmelse hermed skal beregningen af importafgiften ske efter det nu i artikel 15, stk. 5, i Rådets forordning nr. 3330/74, formulerede princip og de metoder, som tidligere var fastlagt ved artikel 7 i Komissionens forordning nr. 837/68, der tjener som gennemførelsesbestemmelse til det ovennævnte stk. 5.

6 Artikl 15, stk. 5, i forordning nr. 3330/74, bestemmer, at »importafgiften for de i artikel 1, stk. 1, litra d) omhandlede varer beregnes som et fast beløb efter forholdene enten på grundlag af saccharoseindholdet eller indholdet af andet sukker omsat til saccharose i den pågældende vare, samt af importaf-

giften for hvidt sukker«, hvorved brugen af udtrykket »på grundlag af« viser, at Rådet ikke har krævet, at der i alle tilfælde skal være nøje overensstemmelse mellem de forskellige varers faktiske saccharoseindhold og størrelsen af den tilsvarende importafgift;

artikel 15 tillader altså, at der for de i artikel 1, stk. 1, litra d) omhandlede varer anvendes andre kriterier end fastsat for andre sukkerarter;

anvendelsen af sådanne kriterier — der nødvendigvis er forbundet med en standardmetode — kan vise sig nødvendig med hensyn til bestemte varer, såfremt tekniske eller praktiske årsager er til hinder for en nøjagtig bestemmelse af disse varers sammensætning;

anvendelsen af sådanne beregningsmetoder er lovlig under den dobbelte forudsætning, at indholdet af saccharose eller andet som saccharose beregnet sukker forbliver det væsentlige kriterium ved beregningen af importafgiften, og at disse metoder ikke viser sig at være uegnede og årsag til påviselige urimeligheder;

anvendelsen af enhver standardmetode forudsætter nemlig efter sin natur en margen for en tilnærmelsesvis beregning;

denne margen må blot ikke medføre former for forskelsbehandling, som kan forstyrre markedet for de pågældende varer.

7 I det foreliggende tilfælde konstateres importafgiften for varer, der indeholder under 85 % saccharose, ifølge artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 837/68, på grundlag af deres indhold af saccharose, herunder indholdet af andet som saccharose beregnet sukker;

da tørstoffet næsten nøjagtigt svarer til det samlede sukkerindhold ligger denne bestemmelse inden for de ved grundforordningen foreskrevne rammer;

den første forudsætning er derfor opfyldt;

desuden er det ikke tilstrækkeligt godtgjort, at standardberegningsmetoden har medført graverende former for forskelsbehandling og har forstyrret markedet for maltrin på relevant måde;

det er end ikke blevet hævdet, at den mangeårige anvendelse af den omtvistede metode har ført til nogen som helst vanskeligheder;

den anden forudsætning er således også opfyldt;

heraf følger, at valget af den pågældende metode til beregning af importafgiften for de omtvistede varer ikke indebærer overtrædelse af grænserne for den af Rådet givne bemyndigelse.

8 For så vidt angår punktet om krænkelse af EØF-traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit, derved, at der skal betales mindre afgift ved særskilt indførsel af varens bestanddele, dvs. dekstrin og maltose, end ved indførsel af en blanding af disse bestanddele, skal det først bemærkes, at den påståede ufordelagtige behandling af importører, der indfører maltose og dekstrin hver for sig, ikke indebærer forskelsbehandling til skade for bestemte personer eller grupper eller en bestemt kategori virksomheder, og at enhver frit kan vælge at indføre disse to stoffer hver for sig, og for det andet, at det anfægtede resultat ikke følger af artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 837/68, men af afgrænsningen af dekstrin i henhold til den fælles toldtarif;

forbudet mod forskelsbehandling i EØF-traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit, er derfor ikke blevet overtrådt.

9 Den nationale ret udtrykker endelig tvivl om gyldigheden af artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 837/68, fordi den undtagelse fra ordningen efter første afsnit, som denne bestemmelse indeholder, ikke skulle være begrundet.

10 Omfanget af den i EØF-traktatens artikel 190 foreskrevne begrundelsespligt afhænger af arten af den pågældende retsakt;

begrundelsespligten er opfyldt, hvis de anførte grunde forklarer det væsentlige indhold af retsakterne fra fællesskabsinstitutionerne;

11 det foreliggende tilfælde vedrører gennemførelsen af en allerede eksisterende forordning om de nærmere bestemmelser for importafgifter for sukker;

Kommissionen har opfyldt kravene i EØF-traktatens artikel 190, idet den har begrundet indholdet af artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 837/68 med, at »det saccharoseindhold, der skal lægges til grund ved beregningen af importafgiften, kan fastsættes således, at det i almindelighed svarer til disse varers naturlige indhold inden for Fællesskabet« (5. betragtning), og »for at undgå fordrejninger af konkurrencen er det for disse produkter nødvendigt at foreskrive den metode, efter hvilken indholdet af . . . andet som saccharose beregnet sukker, kan bestemmes« (7. betragtning);

der kan ikke kræves en særlig begrundelse for alle enkeltheder vedrørende en sådan foranstaltning, hvis disse enkeltheder ligger inden for den systematiske gennemførelse af nærmere regler for importafgiften for sukker, hvilket ikke kan bestrides i det foreliggende tilfælde, da den pågældende foranstaltning skulle udfylde en lakune, som gav anledning til tvivl om beregningsmåden for importafgiften for bestemte varer, der er omfattet af den grundlæggende bestemmelse, og da det ville kræve en detaljeret videnskabelig afhandling at forklare fuldstændigt, hvorfor denne eller hin metode alt efter omstændighederne blev valgt;

i det foreliggende tilfælde er der tale om en forordning, altså en generel retsakt, hvis begrundelse kan begrænses til dels at angive den samlede situation, der har ført til dens vedtagelse, dels at nævne de almene formål, der skal opnås med den;

det kan altså ikke kræves, at denne begrundelse i enkeltheder angiver de ofte talrige og komplicerede omstændigheder, der har givet anledning til forordningens vedtagelse, og så meget desto mindre, at den giver en mere eller mindre fuldstændig teknisk bedømmelse af disse omstændigheder;

der kan derfor ikke rejses tvivl om gyldigheden af forordning nr. 837/68 på grund af manglende begrundelse.

12 Sagsakterne giver i øvrigt ingen anledning til ex officio at drøfte andre ugyldighedsgrunde, og gennemgangen af dem har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 7, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 837/68 af 28. juni 1968 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende importafgifter for sukker som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 878/69 af 12. maj 1969.

13 Da det første spørgsmål fra Finanzgericht Hamburg skal besvares benægtende, er det unødvendigt at besvare det andet spørgsmål.

Vedrørende sagsomkostningerne

14 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for Finanzgericht Hamburg, tilkommer det denne ret at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (anden afdeling)

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Finanzgericht Hamburg ved kendelse af 15. marts 1978, for ret:

Gennemgangen af artikel 7, stk. 2, andet afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 837/68 af 28 juni 1968, om gennemførelsesbestemmelser vedrørende importafgifter for sukker (EFT 1968 (I), s. 213; org.ref. JO L 151, s. 42), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 878/69 af 12. maj 1969 (EFT 1969 (I), s, 203; org.ref. JO L 114, s. 9), har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af denne bestemmelse.

Mackenzie Stuart Sørensen Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. november 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 26. OKTOBER 1978 [1]

Høje Ret.

1. Denne sag vedrører gyldigheden af en bestemmelse i en forordning fra Kommissionen, som fastsætter gennemførelsesbestemmelser vedrørende importafgifter for sukker, og med henblik herpå foreskriver en særlig metode til bestemmelse af saccharoseindholdet i visse produkter.

Det skal først bemærkes, at ifølge artikel 14, stk. 5, i Rådets forordning nr. 1099/67/EØF af 18. december 1967, om den fælles markedsordning for sukker (som er gentaget næsten ordret i artikel 15, stk. 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 3330/74 af 19. 12. 1974) beregnes importafgiften for de produkter, der henhører under positionerne 17.02 C til F og 17.05 C i den fælles toldtarif, »i givet fald« forud som et fast beløb på grundlag af saccharoseindholdet eller indholdet af andet som saccharose beregnet sukker i det pågældende produkt samt af import-

1 — Oversat fra italiensk.